

Hồi 434

Điều tố tâm thanh

Yến Phi cảm thấy cơ hồ như thoát khỏi gông cùm của nhục thể thoát ra ngoài, trở về với cõi tịnh thổ của tâm linh. Cho dù thế giới bên ngoài đang là cuồng phong bạo vũ, nhưng chỉ do vỏ thân thể bên ngoài gánh chịu và cảm nhận. Tình yêu của Kỷ Thiên Thiên tựa như một ngọn lửa cháy bùng bùng, đốt cháy linh hồn chàng, đó là tình cảm và luyện ái mãnh liệt nhất giữa nam và nữ có thể đạt được.

Về nhục thể, họ vẫn là ai cá nhân cách biệt, nhưng về tinh thần thì không còn phân biệt nữa, tình yêu của họ sâu nặng, thoải mái, rộng mở đến phi thường. Dù chàng rất muốn nói với những người khác lúc này mình đang hạnh phúc, thỏa mãn và vui vẻ nhường nào, nhưng bất cứ lời nói nào cũng không thể hình dung được một phần vạn của hạnh phúc đó.

Chàng hiểu rõ Kỷ Thiên Thiên cũng có những cảm nhận này, không còn bất cứ hoài nghi nào nữa. Chính vì tâm tâm tương ấn, yêu nhau theo một phương thức đặc thù của riêng mình, nên sinh mệnh, giấc mơ, tình cảm, và ý nghĩ của họ đã hòa nhập vào nhau đến mức hoàn mỹ.

Kỷ Thiên Thiên trong thế giới tâm linh của chàng cất tiếng nói: “Yến lang! Thiếp lại hồi phục trở lại rồi, thật kỳ diệu phải không? Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi! Giờ chàng còn ở Kiến Khang không? Ở đó có phải đang mưa to gió lớn không?”.

Yến Phi trả lời: “Thiên Thiên cần cẩn thận giữ mình, động năng của tâm linh sẽ như nước triều lên xuống, trước mắt Thiên Thiên đang ở trạng thái triều lên, nên mới nhanh chóng hồi phục được, nhưng đừng quên là cũng có lúc triều rút đấy, nàng nhớ ngàn vạn lần đừng nên thất vọng vì chuyện đó, hiểu không?”.

Kỷ Thiên Thiên đáp: “Chỉ cần có tình yêu của Yến lang, Thiên Thiên sẽ trở nên kiên cường. Rồi cuộc chàng đang ở đâu vậy? Tại sao thiếp có cảm giác như Yến lang không muốn trả lời thiếp vậy, người ta thật sự cảm giác thấy mưa gió đang quật lên người chàng mà, ở đây lại có tuyết rơi rồi đó!”.

Yến Phi thở dài: “Không phải ta không muốn nói cho nàng, mà là đang nghĩ xem nên nói thế nào với nàng. Giờ ta đang ở Thái Hồ, đạp trên chiếc bè nhỏ, hướng về phía Động Đình Tây Sơn, đến phó ước quyết chiến sinh tử với Tôn Ân, y đang đợi ta trên đỉnh Phiêu Diêu phong”.

Kỷ Thiên Thiên lập tức hồi âm: “Vậy thì thiếp xin chúc Yến lang kỳ khai đắc thắng, Yến lang của thiếp tuyệt đối sẽ không bại dưới tay Tôn Ân đâu, phải không?”.

Yến Phi hân hoan đáp lại: “Ta sẽ không thua đâu. Nhân cơ hội này ta sẽ nói cho Thiên Thiên biết một kế hoạch liên quan tới hạnh phúc của chúng ta, để Thiên Thiên có thể hiểu về ta một cách triệt để hơn”.

Kỷ Thiên Thiên hưng phấn nói: “Thiên Thiên đang nghe chàng nói đây”.

Trong lòng Yến Phi chợt dâng lên trăm ngàn mối tơ tình, dùng cách trực tiếp và đơn giản nhất, hoàn toàn không chút giấu giếm kể hết mọi chuyện về Tiền môn cho nàng nghe.

oOo

Doãn Thanh Nhã nhìn về phía trước, le lưỡi nói: “Không phải ngươi muốn ta trèo qua ngọn núi này đấy chứ? Người ta mệt đứt hơi rồi đây. Qua ngọn núi này còn có ngọn núi khác nữa, đây là phương thức nhanh nhất của ngươi đấy à? Cái danh hiệu thủ tịch phong mai của ngươi khẳng định là gặt về rồi!”.

Lúc này nàng đã hoàn toàn mất đi phương hướng, bốn phía đều đen ngòm như mực, điều duy nhất mà nàng có thể làm được là tiếp tục bám theo Cao Ngạn bò lên phía trên. Đến lúc Cao Ngạn đột nhiên dừng lại trên một tảng đá lớn thò ra ngoài vách núi, nàng mới thở phà phà găt gỏng lên được một chập.

Cao Ngạn cũng thở hắt hắt nói: “Phương thức nhanh nhất của ta căn bản không cần phải đi bộ, đảm bảo Nhã nhi sẽ hét lên vì sung sướng. Hắc! Nhã nhi cứ theo sát ta thế này, có cảm giác kỳ diệu như là lấy gà theo gà, lấy chó theo chó không?”.

Cuồng phong gầm rú, hoa tuyết tung bay, càng lên cao, lại càng cảm nhận được thiên uy của gió tuyết.

Doãn Thanh Nhã bực tức nói: “Tên tiểu tử chết bầm nhà ngươi lúc này rồi mà còn không quên trêu chọc người ta, ngươi mà không giở bản lĩnh ra thì đừng trách ta đấy”.

Cao Ngạn đột nhiên lộ thần sắc cảnh giác, làm Doãn Thanh Nhã cũng giật mình đánh thót, hỏi: “Đừng dọa người ta đấy, gan ta nhỏ lắm! Muốn đùa cũng đừng đùa kiểu ấy chứ!”.

Song mực Cao Ngạn sáng rực lên, khiến Doãn Thanh Nhã có cảm giác công phu nhìn xuyên màn đêm của hắn khác hẳn với cao thủ thông thường, là của loại người có thiên bẩm

đặc biệt về mặt này chứ không phải là chỉ tu luyện mà có được. Lúc này, chỉ thấy hắn đang đảo mắt quan sát một ngọn núi phía bắc.

Doãn Thanh Nhã nhìn theo ánh mắt Cao Ngạn, chỉ thấy ngọn núi đó cách chỗ hai người đứng ít nhất cũng chừng hơn ba mươi trượng, nhìn sừng sững đen sì giữa trời hoa tuyết mù mịt, ngoài ra không còn bất cứ hiện tượng gì lạ nữa, liền vội vàng ghé miệng sát tai Cao Ngạn thì thầm: "Có gì không ổn à?".

Cao Ngạn ôm lấy đôi vai nhỏ của nàng, thấp giọng nói: "Đối diện có địch nhân!".

Lời còn chưa dứt, một tràng cười dài đã cất lên, kẻ khiến hai người e ngại nhất Hường Vũ Điền bất ngờ xuất hiện trên một tảng đá lớn: "Cao Ngạn, người quả nhiên không hổ là nhân vật đứng đầu giới phong mai ở Biên Hoang Tập, có bản lĩnh đến được tận nơi này, có điều vận may của các người đến đây là chấm dứt rồi! Cao Ngạn người có biết điều thì hãy tự tận kết thúc kiếp sống tàn này đi, như vậy biết đâu ta lại để tiểu tình nhân của người an toàn rời khỏi đây cũng không chừng".

Cao Ngạn còn chưa lên tiếng đáp lại thì Tiểu Bạch Nhạn Doãn Thanh Nhã đã "phì" một tiếng, khinh khỉnh quát: "Người khác sợ Hường Vũ Điền người, chứ bọn ta thì không. Người muốn đuổi kịp chúng ta còn phải lên núi xuống núi nữa kìa, hừ ngôn dọa dẫm thì làm được trò trống gì chứ! Người có bản lĩnh thì nhảy qua đây giết chúng ta đi, đừng có ở đó mà thối da bò nữa!".

Hường Vũ Điền cười cười: "Nhảy qua hả! Hà! Đây cũng là một đề nghị hay đấy, không ngờ người lại nói đúng tâm sự của ta".

Doãn Thanh Nhã bật cười trên cột: "Muốn nhảy qua hả? Mọc thêm đôi cánh cho chúng ta xem đi! Người nghĩ mình là cái thứ gì chứ, cùng lắm chỉ là chó săn cho Mộ Dung Thùy mà thôi".

Nét mặt Cao Ngạn không ngờ lại hết sức nặng nề, đưa mắt gườm gườm quan sát Hường Vũ Điền.

Đoạn đối thoại của Hường Vũ Điền và Doãn Thanh Nhã vang lên giữa hai ngọn núi, phá vỡ không khí u tịch và yên bình của nơi thâm sơn cùng cốc này.

Hường Vũ Điền thở dài: "Giờ đích thực ta có thể coi là chó săn của Mộ Dung Thùy, nhưng còn cách gì nữa chứ? Cũng may đây chỉ là tạm thời thôi. Hà! Ta qua đây! Nếu được lựa chọn, ta cũng chẳng hứng thú giết người làm gì".

Doãn Thanh Nhã còn định nói nữa thì Cao Ngạn đã kéo tay nàng, hét lên: "Không được! Chúng ta mau chạy đi!".

Hương Vũ Điền lấy ra trái thiết cầu từng giúp y vượt qua khoảng không ở Biên Hoang Tập, kích trúng xe ngựa không người, cười cười nói: "Chạy được không?".

Cao Ngạn đã chạy trước, nhìn tình thế tựa như muốn vòng sang phía bên kia ngọn núi. Doãn Thanh Nhã vẫn không hiểu ra chuyện gì, nhưng về mặt này thì nàng tuyệt đối tin tưởng Cao Ngạn, nên cũng đành luống cuống chạy theo hấn.

Thiết cầu xoay chuyển trong không trung, phát ra những tiếng rít chói tai, dù gió núi đang thổi rất mạnh nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, mỗi âm thanh đều như kích vào thần kinh đang căng thẳng của hai người. Thiết cầu xoay mỗi lúc một nhanh, tiếng rít càng sắc bén hơn, càng làm tăng thêm vẻ khủng bố và căng thẳng.

Hương Vũ Điền hú dài một tiếng, tung mình bốc người lên không, rồi bổ về phía vị trí của hai người lúc nãy. Đó cũng là địa điểm tốt nhất cho y đặt chân sau khi vượt qua khoảng không hơn ba mươi trượng. Tuy lúc này hai người đã chạy được mấy chục trượng, nhưng với thân thủ của Hương Vũ Điền, đuổi kịp hai người chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Cao Ngạn hét lớn: "Nhã nhi nhảy lên!".

Doãn Thanh Nhã lúc này mới biết tình hình bất điều, Hương Vũ Điền đích thực là quỷ thần mặt trắc, không ngờ lại có thể lợi dụng lực xoay của Thiết cầu mà vượt qua không gian hơn ba mươi trượng, thêm nữa nàng cũng từng tiếp một mộc côn của y phóng ra, biết rõ phân lượng đối phương thế nào. Giờ không còn sự lựa chọn nào khác, đành vận kinh vào đầu mũi chân, nhảy vọt lên cao như một mũi tên, không ngờ lại nhảy lên một tầng đá khác.

Gió thổi vù vù, bên dưới là vực sâu trăm trượng, phía trước không còn ngọn núi cao nào khác nữa, mà chỉ còn rặng đồi nhỏ mấp mô chạy phía xa xa.

Cao Ngạn đang làm một loạt những động tác cổ quái mà nàng không hiểu gì, giống như là đang cởi chiếc Bách bảo bào ra vậy.

Doãn Thanh Nhã nghe tiếng Hương Vũ Điền bên dưới, lại càng không không hiểu tại sao đến giờ Cao Ngạn còn điềm tĩnh thế.

Cao Ngạn hét lớn: "Ôm chặt phía trước của ta, sợ thì nhắm chặt mắt lại".

Doãn Thanh Nhã hoàn toàn không hiểu hấn đang nói gì, nhưng lại chứng tỏ sự tín nhiệm của mình với hấn, bất chấp tất cả mà lao đến ôm chặt lấy hông họ Cao.

Tiếng y phục phất gió phần phật mỗi lúc một gần, tốc độ nhanh đến kinh hồn bạt vía.

Cao Ngạn hét lớn: "Chúng ta thà nhảy xuống vực chết cũng quyết không để lọt vào tay tên khốn nhà ngươi".

Kế đó lại thấp giọng bảo: “Chỉ để gạt y thôi”.

Nói đoạn hần liền nhảy ra bên ngoài tảng đá, lao xuống phía dưới.

Doãn Thanh Nhã kinh hãi rút lên, gió rít vù vù bên tai, cả người áp chặt vào Cao Ngạn. Hai người rơi xuống tầm chục trượng thì nàng chợt phát giác ra thế rơi đang từ từ chậm lại, thì ra tứ chi Cao Ngạn đang xòe rộng ra, không hiểu làm sao mà Bách bảo bào của hần cũng trải ra như cánh bướm no gió. Tiểu Bạch Nhạn nhất thời cảm thấy đầu óc trống rỗng, không hiểu gì cả.

Một lát sau Doãn Thanh Nhã mới có cảm giác tuyệt xứ phùng sinh, đột nhiên Cao Ngạn xoay người một cái, để nàng lên trên, còn y nằm bên dưới, kế đó là “bình” một tiếng, cả hai cùng rơi bịch xuống mặt tuyết dày.

Cao Ngạn đau đón “hự” lên một tiếng, mắt, mũi, tai miệng đều rỉ máu.

Doãn Thanh Nhã hoàn toàn không tổn thương chút nào, lăn khỏi người Cao Ngạn xuống mặt tuyết, rồi vội vàng bò đến chỗ Cao Ngạn đang vùi mình dưới lớp tuyết, đau xót kêu lên: “Cao Ngạn ngươi không sao chứ? Mau trả lời Nhã nhi đi!”.

Cao Ngạn “hự hự” một lúc, hồi lâu sau mới khó nhọc nói: “Ta không sao, mau kéo ta ra khỏi đây đi, họ Hướng đó không dễ gạt vậy đâu, đợi lát nữa y xuống đây không thấy thi thể của chúng ta, nhất định sẽ hoài nghi đó”.

Doãn Thanh Nhã cả mừng, vội đỡ hần ngồi dậy.

Cao Ngạn chống tay vào vai Doãn Thanh Nhã, gượng đứng lên, chợt ngạc nhiên hỏi: “Nhã nhi sao lại khóc vậy?”.

Doãn Thanh Nhã giận dỗi mắng: “Ta đâu có khóc?”.

Cao Ngạn thổ ra một búng máu tươi, rồi bật cười nói: “Phương pháp nhanh nhất này cũng không tệ chứ?”.

Doãn Thanh Nhã nói: “Nhìn bộ dạng ngươi thế kia còn cười được à? Cao gia của ta ơi! Giờ phải chạy hướng nào đây?”.

Cao Ngạn chỉ tay về phía đông bắc, nói: “Giữa hai ngọn núi này có một con suối, đảm bảo sẽ thoát được Hướng Vũ Điền”.

Doãn Thanh Nhã liền đỡ hần dậy, từng bước từng bước di chuyển theo hướng Cao Ngạn chỉ dẫn.

oOo

Mưa gió cuối cùng cũng ngớt đi, chỉ còn lại một màn mưa giăng giăng như bụi, chân trời thỉnh thoảng vẫn còn lóe lên ánh chớp, chứng tỏ bạo phong sậu vũ vẫn đang diễu võ dương oai, chỉ là chuyển sang một địa điểm khác mà thôi.

Yến Phi vẫn đang hồi tưởng lại cuộc hội ước vừa rồi với Kỷ Thiên Thiên. Tình yêu của chàng dành cho nàng sớm đã vượt lên tất cả những gì chàng từng sở hữu, là phúc phận mà chàng chưa từng mơ đến, là thứ mà chàng mãi mãi chờ đợi trong những đêm cô độc từ sau khi rời xa Vạn Sĩ Minh Dao, nhưng cũng là chuyện mà chàng đã ngỡ rằng vĩnh viễn sẽ không bao giờ xảy đến với mình.

Cảm giác khắc cốt ghi tâm, hoàn toàn không cần khống chế ấy, lại được sự kiện khai mở Tiên môn làm mạnh lên đến vô hạn vô tận, đưa tình cảm của họ lên một tầng cao mới, vượt qua cả tình cảm nam nữ của thế tục nhân gian.

Rốt cuộc là bọn họ đang khiêu chiến với giới hạn sinh tử của lão thiên gia? Hay là lão thiên đang đùa cợt với bọn họ? Chính bản thân chàng cũng không rõ, chàng chỉ biết tiến về mục tiêu mình đã định ra, bởi bất luận thế nào, chàng cũng tuyệt đối không chấp nhận để Kỷ Thiên Thiên chết trong vòng tay của mình.

Nghe Yến Phi kể về dị sự khi Thiên, Địa, Tâm tam phối hợp nhất, và tình hình sau khi khai mở Tiên môn, Kỷ Thiên Thiên từ chỗ không thể chấp nhận, đã trở nên kinh hãi rồi hiểu kỳ, cùng chàng hưởng thụ cảm giác thay đổi hoàn toàn suy nghĩ về nhân thế khi biết Tiên môn khai mở.

Chàng kể cho nàng nghe về An Ngọc Tinh, nói rõ quan hệ vi diệu của mình với An Ngọc Tinh. Quả đúng như Yến Phi đã tính trước, chỉ trong nháy mắt Kỷ Thiên Thiên đã hiểu rõ chuyện của chàng và An Ngọc Tinh. Trong khi chàng và Kỷ Thiên Thiên tâm linh giao cảm, tuy rằng không có cách nào thăm dò tư tưởng tận sâu trong đáy lòng đối phương, nhưng cũng có thể cùng chia sẻ cảm giác và tâm trạng, điều này khiến giữa hai người dường như không còn khoảng cách, hiểu đối phương như hiểu chính mình vậy, những thứ hư tình giả ý giữa người với người căn bản không có chốn dung thân.

Nếu nói giữa chàng và An Ngọc Tinh không có chút tình cảm nam nữ nào thì chỉ là gạt mình gạt người mà thôi. An Ngọc Tinh có sức hấp dẫn với chàng, chàng cũng có hảo cảm với An Ngọc Tinh, tình cảm này không ngừng ẩn hiện khi hai người ở bên nhau, thế nhưng giao tình của hai người sớm đã thăng lên một tầng cao khác, còn Kỷ Thiên Thiên thì chính vì cảm

nhận được điều này, nên không cần giải thích gì nhiều nàng đã hiểu được quan hệ của Yến Phi với An Ngọc Tinh thế nào.

Chàng không nhắc đến Vạn Sĩ Minh Dao với Kỷ Thiên Thiên, bởi chàng có một suy nghĩ rất đặc biệt. Vạn Sĩ Minh Dao chỉ thuộc về quá khứ của chàng, tựa như chuyện xảy ra trong một không gian và thời gian khác vậy, chàng không muốn để nàng ta có cơ hội chen chân vào vùng tịnh thổ thanh khiết thuần nhất của hai người, cũng giống như chàng chưa từng có ý nghĩ tìm hiểu về chuyện cũ của Kỷ Thiên Thiên nàng và Từ Đạo Phúc vậy.

Mưa bụi rải xuống người Yến Phi.

Đột nhiên, chàng lại giật mình sức tỉnh, bước ra khỏi thế giới suy tư, trở về với hiện thực, điều khiển chiếc bè gỗ nhỏ, không ngừng tiến sâu vào Thái Hồ.

Đúng lúc này, Yến Phi chợt phát giác ra nội thương của mình toàn bộ đều đã không cánh mà bay.

Sau khi giải quyết Tôn Ân, chàng sẽ mau chóng trở về Biên Hoang Tập, tiến hành một trận quyết chiến sinh tử khác.

oOo

Cao Ngạn và Doãn Thanh Nhã cùng lúc ngã nhào xuống tuyết, miệng thở hổn hển hà hển, mệt mỏi đến rã rời.

Cuối cùng hai người cũng rời khỏi được khu núi, đến được vùng tuyết địa nằm giữa Tung Hoành sơn và Dĩnh Thủy.

Doãn Thanh Nhã lo lắng vừa thở dốc vừa hỏi: "Người đỡ chút nào chưa?".

Cao Ngạn thở phì phò như bò kéo xe đáp: "Ta rất khỏe! Từ trước đến giờ chưa bao giờ khỏe như vậy cả, Nhã nhi yên tâm. Trong cơ thể Cao Ngạn ta có một cỗ chân khí thần kỳ nhất thiên hạ, độc cũng không chết, hướng hồ là chỉ ngã có một cái thế này, bà nó chứ!".

Lần này thì Doãn Thanh Nhã không hề bảo hấn nói ngoa, mà hiếu kỳ hỏi: "Trước đây có phải lần nào ngươi cũng nhảy từ giữa lưng chừng núi xuống thế này phải không? Thật là chưa bao giờ thọ thương chứ?".

Cao Ngạn gượng cười: "Đây là lần đầu tiên ta nhảy thế này đấy!".

Doãn Thanh Nhã thất thanh kêu lên: "Gì cơ hả?".

Cao Ngạn đành thở dài; “Phương pháp nhanh nhất này chính là lấy sinh mạng ra đánh cược. Vừa rồi là không còn sự lựa chọn nào khác, ta mới buộc phải nhảy xuống thôi, chứ sự thực là bên dưới là tuyết dày hay là nham thạch nhọn hoắt ta cũng không hề biết nữa. Nhưng ta biết chắc một điều rằng nếu không làm vậy thì khẳng định giờ này không còn ngồi đây mà nói chuyện với nàng được nữa đâu”.

Doãn Thanh Nhã ngẩn người ra nhìn hấn hồi lâu, rồi mới cất tiếng: “Nhưng Bách bảo bào của ngươi đích thực là có công năng giảm tốc khi rơi từ trên cao xuống rất thần kỳ mà”.

Cao Ngạn giải thích: “Lúc đầu khi thiết kế hai chiếc Bách bảo bào này, đúng là ta cũng có nghĩ đến chuyện nhảy từ trên cao xuống, nhưng mỗi lần đi thử nghiệm, thì đều vì sợ hãi mà bỏ ngang. Hà! Cuối cùng cũng coi như thành công một lần”.

Doãn Thanh Nhã chau mày: “Vậy phương pháp nhanh nhất ban đầu mà ngươi nói là gì vậy?”.

Cao Ngạn cười cười đáp: “Vốn là ta định vòng sang phía đông ngọn núi đó, dùng dây mây rừng đã chuẩn bị sẵn trượt xuống bên dưới. Có điều nếu làm vậy khẳng định trước khi đến được nơi đó chúng ta đã bị họ Hướng đuổi kịp rồi, hoặc giả nếu để ý phát hiện ra cách chúng ta đào tẩu, thì hai chúng ta cũng khó lòng mà thoát khỏi độc thủ của hấn”.

Kể đó hấn lại lo lắng nhìn ngược lại, nói: “Không biết lần này có thoát khỏi tiểu tử đó không nữa”.

Doãn Thanh Nhã lặng im không nói gì.

Cao Ngạn vẫn quay đầu lại quan sát phía sau, đến khi ngoảnh lại mới phát giác thần tình cổ quái trên gương mặt Doãn Thanh Nhã, bèn hỏi: “Nhã nhi đang nghĩ gì vậy?”.

Doãn Thanh Nhã nhẹ nhẹ lắc đầu: “Không có gì, giờ phải làm sao đây?”.

Cao Ngạn trầm ngâm một lúc rồi đáp: “Vẫn còn hai canh giờ nữa trời mới sáng, nếu không có gì cản trở, dựa vào phi hài kỳ diệu có thể trượt trên mặt tuyết như bay của chúng ta, có lẽ trước lúc bình minh vẫn kịp đến được đài quan sát đó”.

Doãn Thanh Nhã nói: “Gặp phải địch nhân thì ứng phó làm sao? Chúng ta đã bại lộ hành tung, địch nhân sẽ xuất động ồ ạt để lùng sục bọn ta, càng đến gần Bắc Dĩnh khẩu sẽ càng nguy hiểm hơn đó”.

Cao Ngạn vui vẻ nói: “Đánh thì đương nhiên ta không đánh lại rồi, nhưng nếu muốn chạy thì thừa khả năng. Con bà nó chứ, theo ta thấy binh lực của địch nhân có lẽ không quá năm ngàn người đâu, nếu không giờ này là chúng ta đã quan sát thấy bóng dáng địch nhân rồi. Thứ khác thì không ra gì, nhưng về thuật quan sát tình hình địch nhân thì ta là nhân tài

hạng nhất đó, chỉ cần dựa vào phân bố lực lượng của chúng, ta đại khái cũng đoán ra được thực lực thế nào rồi”.

Kể đó hần liền thò tay vào một túi trên chiếc Bách bảo bào của Doãn Thanh Nhã, giúp nàng lấp đôi phi hài.

Thân hình yếu đuối của Doãn Thanh Nhã khẽ run lên, vội vàng kháng nghị: “Ta tự biết lấy, không cần người giúp, cảm giác lúc người thò tay vào túi áo cổ quá lăm. Hề! Ta tự đi được mà!”.

Cao Ngạn vừa cười vừa lấp phi hài cho mình, ngồi lên đi vào chân, rồi nói: “Nhã nhi có thể yên tâm, không ai hiểu rõ địa thế khu này hơn ta đâu, thêm nữa là chúng ta đến đi như gió, đảm bảo không có kẻ nào có thể theo được cái bóng của chúng ta nữa ấy”.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, tầm nhìn phía trước trở nên mơ hồ hồ.

Cao Ngạn reo lên: “Nhìn kia! Ông trời cũng đang ra sức giúp chúng ta đó, lão Hường kia dù giỏi thuật truy tung đến đâu, cũng không thể thi triển được”.

Doãn Thanh Nhã đã đi xong đôi phi hài, ngược mắt nhìn sang phía Cao Ngạn. Dưới bầu trời đêm hoa tuyết tung bay, đôi mắt nàng phát sáng như hai chú tiểu tinh linh xinh đẹp.

Cao Ngạn nhìn mà không khỏi ngây người.

Doãn Thanh Nhã liền mắng: “Có gì mà nhìn chứ? Thời gian không nhiều đâu, chúng ta phải đi thôi!”.

Cao Ngạn chợt nói đi đâu đâu: “Nhã nhi đẹp thật!”.

Doãn Thanh Nhã khẽ cúi cúi mái đầu, nhẹ giọng đáp: “Người là một người tốt!”.

Cao Ngạn giật bắn người: “Nhã nhi nói gì cơ?”.

Doãn Thanh Nhã nhảy bật người lên, phủi phủi hoa tuyết trên người, rồi gất gống: “Chẳng nói gì cả, cũng không cho người nghĩ lung tung! Mau mau đứng lên! Người là chỉ huy của Biên Hoang Du cơ mà! Lần này đương nhiên là do người dẫn đoàn rồi”.

Cao Ngạn hưng phấn nhảy căng lên: “Có phải vừa rồi Nhã nhi nói ta là hảo phu quân của nàng không?”.

Doãn Thanh Nhã liền quát: “Người ta nói người là hảo phu quân lúc nào? Ta chỉ bảo người là một người tốt thôi, người bị ngheh ngãng à?”.

Cao Ngạn sung sướng nói: “Cuối cùng lại được nghe Nhã nhi khen ta là người tốt rồi. Hà! Thông thường khi yêu đối phương, mà lại xấu hổ không dám nói ra, thì mới khen đối

phương là người tốt. Nếu Cao Ngạn ta cả chuyện này cũng không hiểu, thì sao xứng làm phu quân của Nhã nhi đây?”.

Doãn Thanh Nhã giờ mới biết đã trúng phải gian kế của hấn, đang định phát tác thì chợt thấy trên trời nổ ra một đóa hoa màu Bích lục.

Cao Ngạn vội kêu lên: “Hương tiểu tử đuổi đến rồi! Chúng ta chạy mau thôi!”.

Lời vừa mới dứt, hấn đã bật người nhảy lên, chạm đất một cái là lướt đi như gió. Doãn Thanh Nhã cũng đâu còn tâm tình mà tính toán với hấn, vội vàng theo sau như hình với bóng.

- o O o -